

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3455/2019
17.06.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујичића, председника већа, Весне Субић, Јелице Бојанић Керкез, Весне Поповић и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., Општина ..., чији је пуномоћник Томислав Бонцулић, адвокат из ..., против туженог ОДС „ЕПС Дистрибуција“ д.о.о. Београд, Огранак Чачак, ради неоснованог обогатења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 1224/18 од 25.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.06.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 1224/18 од 25.04.2019. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Чачку Гж 1224/18 од 25.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 434/2015 од 18.05.2018. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име више наплаћене потрошене електричне енергије исплати износ од 3.400,72 динара, са законском затезном каматом од 23.06.2017. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу по истом основу исплати износ од још 67.136,29 динара са законском затезном каматом од 15.06.2014. године до исплате, као и да тужиоцу на досуђени износ од 3.400,72 динара плати законску затезну камату од 15.06.2014. године до 22.06.2017. године. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 15.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Чачку Гж 1224/18 од 25.04.2019. године, ставом првим изреке одбијене су, као неосноване, жалбе парничних странака и потврђена првостепена пресуда у делу става првог изреке којим је усвојен захтев за наплату главног потраживања, у делу става другог изреке којим је одбијен захтев за наплату главног потраживања и у ставу трећем изреке. Ставом другим изреке преиначена је првостепена пресуда у делу ставова првог и другог изреке у односу на захтев за

наплату законске затезне камате тако што је обавезан тужени да тужиоцу на износ накнаде више наплаћене потрошње електричне енергије од 3.400,72 динара плати законску затезну камату од 15.06.2014. године до исплате. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у одбијајућем делу захтева, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011, 49/2013-УС, 74/2013- УС, 55/2014, 87/2018, 18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом чланова 153. и 155. Закона о енергетици, члана 54. Уредбе о условима испоруке и снабдевања електричном енергијом (важеће у време обрачуна неовлашћене потрошње електричне енергије у објекту тужиоца) и чланова 210. и 289. Закона о облигационим односима обавезан је тужени да тужиоцу, по основу више наплаћеног износа потрошње електричне енергије у периоду од 20.05.2013. године до 20.05.2014. године, по рачуну бр. 46 од 27.05.2014. године, исплати износ од 3.400,72 динара, са законском затезном каматом од дана неоснованог обогаћења туженог на рачун тужиоца, до исплате.

У преосталом делу, за исплату износа по истом основу од још 67.136,29 динара са законском затезном каматом, тужбени захтев је одбијен као неоснован, јер је према чињеницама утврђеним у поступку тужени, према меродавним прописима о неовлашћеном прикључењу објекта на електромеру, извршио обрачун неовлашћено потрошене електричне енергије у спорном периоду, али је износ дуговања погрешно сабрао, услед чега је тужиоцу неосновано наплатио само износ који је тужиоцу досуђен, али не и преостали износ који се тужбом тражи. При том је оцењено да тужилац није савестан, јер је од 2010. године користио електричну енергију а није плаћао рачуне, јер није био регистрован као потрошач.

У таквом случају, Врховни касациони суд је оценио да је другостепени суд према чињеницама утврђеним у овој правној ствари донео одлуку у складу са правним ставовима који су изражени кроз одлуке Врховног касационог суда, због чега нема услова за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, а ради разматрања правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права. Поред тога, тужилац није уз ревизију доставио пресуде из којих би произлазио закључак о различитом одлучивању у истој или битно сличној чињеничној и правној ситуацији, при чему правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом, као у конкретном случају, зависи од утврђеног чињеничног стања.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 404. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5.ЗПП, у вези члана 479. став 6. ЗПП Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП, прописано је да у поступцима у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 26.05.2015. године, а поднеском од 18.12.2017. године тужбени захтев је смањен на износ од 70.547,01 динара, о којем је одлучено првостепеном пресудом донетом 18.05.2018. године. Другостепена пресуда је донета 25.04.2019. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 67.146,29 динара.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у коме вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена применом члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**